

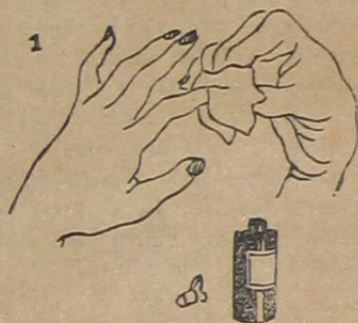
CÁCH TRANG ĐIỂM

MÓNG TAY VÀ MÓNG CHÂN

(Tiếp theo)

Cách bôi thuốc móng tay

MÓNG tay bị dóc và khô vì dùng thuốc màu (verniss laque). — Có rất nhiều bà phản nản như vậy. Phải, cái đó vài năm trước đây tôi cũng nhận là đúng vì các nhà hóa-học chưa tìm được cách chế thuốc màu tới bậc hoàn-toàn và thuốc đã-màu (dissolvant) còn có nhiều chất acétone làm rất hại cho móng. Ngày nay,

Chiều tối rửa cho sạch móng tay bằng thứ đã-thuốc không có chất chua (dissolvant non acide).

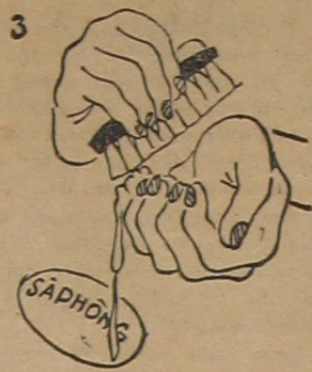
câu ấy không còn đúng nữa. Ta đã thấy nhiều thứ thuốc màu rất tốt, chẳng những bôi lên không đầy móng tay mà để trong lọ lâu cũng vẫn lỏng; ta có thể dùng tới đợt cuối cùng được. Lại có cả thứ thuốc đã-màu nhờn (dissolvant gras) làm cho móng tay không bị khô và dóc nữa.

Muốn cho móng tay đẹp, một điều cần nhất là phải sửa gọt

Xong bôi dặm dầu vào móng, lấy tay xoa đi xoa lại một lúc rồi lau khô đi.

móng tay cho sạch sẽ, nhẵn nhụi và dùng thứ thuốc thật tốt. Móng tay thì cắt hình hạnh-nhân (amande) còn móng chân thì cắt thẳng để hai bên cạnh rất vuông

Buổi sớm dậy, lấy bàn chải mềm và xà-phòng đánh cho thật hết chất dầu nhờn trên móng.

bôi hai lượt, nhớ là phải để lượt trước thật khô rồi hãy bôi lượt thứ hai, như thế màu trên móng tay sẽ rất đều và bóng.

Khi đã sửa sang tô điểm kỹ càng rồi muốn cho được bền đẹp lâu thì tôi khuyên các bạn đừng rửa tay bằng rượu, ether hay thuốc tẩy (eau de Javel) vì những chất ấy có thể làm long, dóc màu

Lúc bấy giờ ta sẽ lấy thuốc màu ra bôi hai lượt lên móng là được.

ở móng tay ra được. Theo «mốt» bây giờ thì người ta không hề chữa lại ở đầu hay cuối móng tay như lối xưa nữa, ai có những quầng trắng hình bán-nguyệt ở đầu móng cũng nên bôi màu để lên cho thêm đẹp.

Mỗi khi muốn rửa móng tay để bôi lại thuốc mới thì bốn bức tranh của họa-sĩ R. Bret-Koch in kèm bài này cũng có thể nói tóm tắt rõ ràng đủ cho các bạn hiểu được.

Cát-Tường

LỜI HIẾU - NỮ

Dàn bà 40 tuổi

Cái «giờ hồng hào của tuổi trẻ» mà chị Nguyệt Ánh đã khéo ca tụng hôm xưa, sẽ có ngày biến dần đi. Đời người đàn bà lúc ấy sẽ không còn là tiếng cười ngây thơ và tươi sáng như tiếng chim mùa xuân nữa. Nghĩ buồn thực. Nhưng nếu ta cứ phải than trách thì ở thế giới này chôn đầu cho hết những lời ảo não; vì ở thế giới này còn lại biết bao nhiêu đàn bà đã quá chừng xuân? Thực ra, mỗi bậc tuổi lại có một màu, một cảnh khác, mà người khôn khéo bao giờ cũng biết làm cho có một vẻ tươi đẹp riêng. Đời người đàn bà khi đã tới bốn mươi xuân, khi đã sáu mươi, và cho cả đến cái tuổi thọ tám mươi, cũng vẫn đáng sống và cũng vẫn có những cái vui của sống. Dưới đây là lời một người thiếu phụ bàn về người đàn bà bốn mươi tuổi.

C. D.

BỐN mươi tuổi là cái tuổi khôn ngoan, từng trải. Lúc ấy là lúc đời người đầy đủ nhất; người ta không còn ngập ngừng, lo ngại, không còn có những nỗi băn khoăn ngạc nhiên trước những trường hợp éo le của đời. Người ta đã kinh nghiệm nhiều, đã thấy đời mình vạch rõ một đường đi, mà sự khôn ngoan rút ở sự từng trải việc đời mới thực là khôn ngoan vững bền và qui hóa.

Trong gia-đình, chồng đã có chức nghiệp nhất định, con cũng đã khôn lớn: nhìn về phía chân trời tương lai, nếu không có màu sán lạn cũng không ngại gặp những cơn giông tố mịt mù. Bởi vì, dầu đời còn nhiều cuộc gian lao, mình cũng đã sẵn tâm trí, sẵn nghị lực để mà thắng được.

Đã đành rằng đến cái tuổi ấy, đời mình nhuộm một thứ màu u-đạm giống như những ngày cuối hạ sang thu. Tóc đen óng ả khi xưa đã lần lần điểm bạc; nước da mịn trắng lần lần xé lại. Thân hình kém dần, vẻ kiêu lẹ và cử chỉ cũng kém phần lanh lẹ, hóm hỉnh, dẻo dăng của những người đương xuân.

Nhưng (ôi gì mà lo âu, mà buồn phiền. Ta cứ nghĩ rằng đã có một thời ta nói, ta cười, ta sung sướng mê man như bông hoa non say ánh xuân tươi... nghĩ rằng cái thú trẻ đẹp của những bạn đến sau ta kia, ta đã được hưởng. Bây giờ, ta nhường bước lại cho họ và ta sung sướng vì thấy họ vui cười. Ta lại nghĩ rằng: xuân đời chỉ có một thì. Rồi có một ngày, những con chim liu lo là bọn thanh niên kia, sẽ trở nên người như ta, sẽ bước trên quãng

Ta phải lạc quan: ta phải tỏ cho chung quanh ta biết ta có một trái tim lòng vui rất khả ái. Ta nên tin rằng đời còn dành cho ta nhiều vị ngọt ngào, nhiều điều vui thú. Mà khi làm cảnh nhếch, gặp hoàn nạn, ta phải biết phân đấu bằng những mưu trí không sẵn trong những khối óc thiếu niên. Ta không bao giờ có những dục vọng quá viên vọng, và vì thế, không bao giờ bị thất vọng quá đau đớn.

Vì chưa chắc chỉ làm nhân những cái miệng mỉa mai của người yếm thế. Người yếm thế là người thấy cả màu đen tối trên cánh thắm hoa tươi.

Ta phải biết hy sinh. Lúc này mới thực là lúc cho ta thấy hy sinh là một việc rất tốt đẹp.

Đối với người, với sự vật, ta phải có tấm lòng nhân nhượng. Ta công kích những việc đời mới của những người mới, là ta tỏ cho người khác thấy sự đố kỵ của một tâm lòng gay gắt đã sớm về già. Ta phải hiền tâm trạng của thanh niên, vì tâm hồn ta bao giờ cũng còn mãi về trẻ trung, về trẻ trung khôn ngoan và đứng đắn.

Ngày trước, người ta già ngay từ ba mươi tuổi vì mới ba mươi tuổi, người ta đã đạo mạo, đài các như một bà năm mươi.

Bây giờ, với miệng cười diêm son, với nước da đánh phấn có ý nhị, người đàn bà bốn mươi xuân chỉ có vẻ ba mươi, hai mươi nhăm, hay kém nữa.

Vậy đừng học lấy dạng điệu, cử chỉ của người già sớm quá.

Nhưng cũng đừng làm trái hẳn lại, đừng son phấn hay ăn mặc như các cô mới bằng tuổi con mình.

Y phục phải mới, nhưng không cần phải mỗi năm đổi một một như các bạn trẻ. Đa nên đánh phần dụ; tóc có thể nhuộm cho thêm đen được. Nhưng phải tránh các màu rực rỡ quá, son phấn cũng như quần áo, vì nó chỉ thêm làm lộ cái vẻ tàn tạ của mình ra.

Có một thứ phục sức mà bao giờ cũng nên dùng, và nên dùng thực nhiều, ấy là cái nụ cười của cặp môi, của đôi mắt và của cả vẻ mặt.

Chị Cả

Hôtel XUÂN - TRƯỜNG Café - restaurant

N° 33ter, 85 Route Mandarine
(En face de la gare de Hanoi)

X

Khách-sạn to nhất của người
Nam. Nhiều buồng rộng lịch-
sự. Com Tây, và Com Ta.

• GIA TÍNH HẠ •

O

Có nhận học sinh ở tháng